

De Griekse kust – Judic Oostbroek

Het is wennen weer thuis te zijn: de grauwe dagen, de regen tegen de ramen. Ik doe de deur achter me dicht en trek mijn natte kleren uit. Ik ben doorweekt tot op het bot, ik ril en tril en hoop dat ik geen verkoudheid oploop. Snel zet ik de douche aan. De badkamer vult zich met stoom. Ik trek mijn bh uit, laat mijn slipje op de tegels glijden. Op het moment dat ik naakt ben, overvalt me het gevoel dat iemand naar me kijkt: donkere, zwoele ogen. Ik ruik de geur van gezouten vis en ouzo. Ik besef dat ik Griekenland niet achter me heb gelaten.

In een opwelling boekte ik de reis. Mijn therapeut vond dat ik de scheiding van me af moest schrijven; omdat ik schik in het schrijven kreeg, besloot ik een schrijfvakantie te boeken. Om het nuttige met het aangename te verenigen koos ik voor Lena Vermeulens 'Schrijfworkshop Sappho' in Griekenland. De gedachten aan ruwe bergen, witte stranden en schattige dorpjes drukten tijdens de vlucht mijn geldzorgen naar de achtergrond. Ideeën voor schrijfsels krabbelde ik in mijn taxfree gekochte Moleskine.

"Wat ontzettend leuk dat je bent gekomen, Hazel," begroette Lena me toen ik na een lange reis arriveerde. Ze leidde me naar de eetkamer en vertelde over haar initiatief om schrijfworkshops in de zon te geven. "Dat maakt het leven toch net wat aangamer," zei ze.

Na een heerlijke welkomstmaaltijd, die zeker niet goed was voor mijn dijen, rolde ik bijna mijn bed in. Ik deelde mijn

kamer met Melinda, een innemende vrouw die uit de eenzaamheid van haar huwelijk was gevlucht door het schrijven. Dat vertelde ze me toen we op bed uitbuikten.

"Het is een fijne man, hoor," zei Melinda. "Ik heb niets te klagen. Alleen eist zijn werk veel van hem. Ik wil hem niet kwijt. Ik ben gaan schrijven om de eenzaamheid draaglijk te maken." Ze staarde naar het plafond, waar de ventilator brommend zijn rondjes draaide.

"En jij, Hazel?" Ik voelde het zweet op mijn voorhoofd prikken. "Ik ben gescheiden," stotterde ik. De wonden waren nog vers, de gedachten aan de afgelopen maanden beten erin alsof het zout was. "Hij kon de verantwoordelijk niet aan." Ik stortte mijn hart uit in de duisternis van de Griekse nacht. Toen mijn verhaal uit was en de tranen over mijn wangen liepen, hoorde ik hoe Melinda zachtjes snurkte aan de andere kant van de kamer.

"Het belangrijkste van schrijven," zo doceerde Lena de ochtend erna, "is het aanboren van de juiste inspiratiebron. Vaak helpt het om jezelf voor nieuwe indrukken open te stellen, zodat je ook de bron in jezelf kunt laten borrelen." Ze leerde ons een paar yoga-oefeningen om te ontspannen en het pad naar de bron vrij te maken. Daarna gaf ze ons de opdracht te gaan wandelen, waarbij we een picknickrugzak meekregen. Er zat ook pen en papier in, voor onze schrijfsels.

"Zullen we samen gaan?" vroeg Melinda.

"Ja, gezellig."

We liepen over een meanderend pad door de heuvels. Het was er hartstikke mooi met de bloeiende planten en de

strakblauwe hemel. We kwamen niemand tegen, het pad werd steeds smaller en intiemer. En opeens lag aan de voet van een klif de diepblauwe zee voor ons! Ik hoorde in de diepte de branding, ik rook de zilte lucht van een doorbakken strand. Ik voelde hoe de zon op mijn huid brandde.

"We kunnen beneden gaan pootjebaden," stelde ik voor.

"Wat een geweldig idee!" zei Melinda. Ze sloeg een zijpad in.

Het leek me heerlijk om op een stil strand te schrijven bij het rollen van de branding. En Melinda was als een Griekse godin, een muze. De schittering van haar ravenzwarte haar wedijverde met de zonnestralen zelf. Ik zou haar zo een heldin kunnen maken. Een sterke, rijke vrouw, voor niemand bang - zo anders dan ik zelf was, zo inspirerend. Ik had alle tijd een glorieuze plot met haar uit te denken, want het strand bleek verder weg te zijn dan we dachten. Toen lag het ineens voor ons, hagelwit met de koele schaduwen van olijfbomen. Aan beide zijden rezen de rotsen op. We waren daar helemaal alleen.

Melinda legde haar rugzak op het strand, deed haar